

הריון מתוך דמיון

איתנים. ירחון קופת חולים מקדיש את עמודיו המרכזיים לתופעה במדע הרפואה ששמו: הריון מדומה. לדעת בעלת המאמר, הד"ר מרים אהרן גבה, עלול אחד משלושה גורמים להביא לידי הטרעור: זה: השאיפה הטבעית להוליד ילד, הפחד מפני ההריון, הבושה שבקורות. אך יתר עידוד תמצא התופעה אצל נשים עצבניות, הנוטות לקבל השפעות נפשיות.

הפעמים תנועת עובר. התוצאה של אחד משלשת המצבים הנפשיים, היא: הפעעה על הבלוטות ההורמונליות, הפ-

צרפת

אם זאת לא מלחמה

... התנדב עם מחלקתו להחזיק משלט כבוש. בהיותו מנותק לגמרי, התנדב בהצ' לחה במשך כל ליל 29 למאי לכל התי' קפוח האויב המרוכזות... נפל כגיבור בסערת הקרב. ציון אחד מני אלפים, הרוג אחד מחוף שלוש רבבות הרוגי הצבא הצרפתי הנלחם בהודו-סין. לא היה בפקודת-היום שום דבר שיבידילו, מכל האלפים האחרות מלבד שם ההרוג: הילוטנטט ברנד דהלאטר, בנו של הגנרל דהלאטר דה'טאסיני, הנציב הצרפתי העליון בהודו-סין.

הגנרל דה-לאטר ואשתו ממתו נים לאירון הנושא גופת בנם ההבדל היחיד: שם ההרוג

בכנסיה הקטנה בכפר מוירון מונח ארגו הפתוח של ברנרד (בן 23). מסביב, מלאה הכנסיה תושבי הכפר ונכבדים כבאו מקצוות צרפת, כפי שבאו לאותה כנסיה לפני שש שנים, לקבל מני הגנרל דה'טאסיני, החוזר מנצחונו הגדול באל' זאס. השורות הראשונות בכנסיה הופרשו, לפי בקשת משפחת ההרוג, להורי ההרו' גים הרבים של הודו-סין. נדמה היה כאילו, בפעם הראשונה, הרגישו הצרפתים כי הם מנהלים מלחמה קשה במושבתם האסיאתית לשעבר.

במשך זמן רב, התייחסו רוב תושבי צרפת למלחמה זו כאילו לא היתה מעני' ינם. שם נלחם לגיון הזרים, חשבו, ולא איכפת להם אם נהרגים הרפתקנים גרמנים או סינגלים במדים צרפתיים. התקפות הקומוניסטים נגד החיילים המדכאים את בני הודו-סין האצילים אף לא נראו מכור' נות לחיילים צרפתיים.

רק לפני כמה חודשים החלה העתונות הצרפתית לתת מקום חשוב למלחמת הודו-סין. בעיקר הרבו להביא סיפורים ותמונות של מעשי גבורה וקשיי החיים של חיילים צרפתיים. בכל זאת, לא נמונה האדישות. עתה, הציבו כדוגמה את ברנרד דה-לאטר, סיפרו על גבורותיו, על רוחו האמיצה, המסמלת את המסורות הגבוהות ביותר של צרפת.

סופר כיצד, בהיותו עוד נער בן 15, עזר בהברחת אביו משרי הגרמנים בשנת 1943. כיצד הצליח לקבל רשות מיוחדת מהגנרל דה-גול להצטרף לחטיבה הלוחמת של אביו, בגיל 16. הוא השתתף בקרבות על שחרור צרפת וכיבוש גרמניה, נפצע בהיותו מפקד שריון בגיל 17. כעבור כמה חודשים קיבל את אות ההצטיינות הראשון. לפני שנתיים התנדב ללחום ב' הודו-סין.

הקהל הרחב השתכנע: אמנם נהרגים צרפתים בהודו-סין, וכך, כאשר שוב הושמעו באמריקה טענות נגד הצרפתים שאינם משתתפים די הצורך במלחמה נגד הקומוניסטים בקוריאה, לא הבליגו הצר' פתים, כפי שנהגו עד עתה. "מדוע רוט' גים האמריקאים", הם שאלו. "הרי הם נלחמים בקומוניסטים באסיה, ואם זאת לא מלחמה או איני יודע מלחמה מהי", הטרעם קצין העתונות של משרד החוץ הצרפתי.

המאבק על אסיה

הכבש היה זאב

הריסר אנשים, רובם באים בימים, עמ' דו חזורים מול ההמון. אם לא כשלו בר' ליהם מפחה, הרי רק מפני שלמדו, משחר

ילדותם, לראות במחזה זה תופעה רגילה. הם חיכו למערכה הסופית. הסוף: מוות. על הבמה עמד ראש העיר פייפינג, בירת סין העממית. תריסר הנאשמים היו סוחרים, אחדים מהם נודעו לפני 20 שנה, כשזאני קומוניסטים. האשמות: חבלה, רצח, ריגול.

"חברים, האם אתם חושבים שיש להרוג אותם?" צעק ראש העיר לתוך הרמקול, שהעביר את דבריו לא רק להמון הרב' בות, אלא גם לכל תחנות השידור של סין.

"הרגו אותם!" צעק ההמון. "האם לא צריכים לרחם עליהם?" "הרגו אותם!" ענה ההמון. "האם נהרגו אותם מיה?" "הרגו אותם!"

הנאשמים לא התעלפו. הם המתינה כקהל מאמינים בפולחן דתי. הם הועברו דרך ההמון, שירק עליהם, הובלו לקצה העיר, כרעו על הארץ, נפלו קדימה כש' כדור הרובה פילח את גופם. אותו מחזה נערך, באותה שעה, בדיוק לפי אותה מהפכות, במאות ערים סניויות אחרות, שלא נפל בחלקן הכבוד להעביר את הטכס בדיו לכל רחבי העולם. המס' פר המדויק של ההריגות לא נודע. אומ' רים ירדו המשטר: רבבות. אומרים אויבי המשטר: מליון וחצי. אולם עצם הטיהור לא הוכחש: השליטים הכריזו בגלוי שי' יצאו להשמיד ברובה ובחבל את כל אויבי המשטר שעודם מונים, לפי כל הדעות, כמה מליונים איש: בעלי האחר' זות ובני המעמד הבינוני, שרידי צבאו של צייאנג שנשארו ביבשת כיחידות גרי' לה. אנשים שלא נקלטו בנקל במשטר החדש.

סכינים מושחזות. אותה שעה יש' בו בבית הסינאט של ארצות-הברית בור' שינגטון כמה גברים בעלי קרחת מכו' בות, ועסקו במלאכה בלתי-שייחה: חקירת מקרה-מוות (בלתי-טבעי בעיניהם). המקרה: השואה הגדולה ביותר שירדה על אמריקה במאה הנוכחית — נפילתה של סין ורבע האנושות לידי הקומוניס' טים.

בזה אחר זה הופיעו הגנרלים המכוכ' בים, מסרו בגלוי-לב מליוני מלים של סודות צבאיים, שרק בחלקם נפסלו עיי' הצנוניה. מאק-ארטור, האליל שחזר כדי לנקום את נקמתו, שפך את רעמיו וברקיו על ראש אויבו הסבלני, טרומן. אחריו באו מפקדיו, ראשי המטות, בראדלי ראש הרמטכ"לים, קולנס של הצבא, ואנדנברג של האויר, שרמן של הים, המטירו בזהירות אך בתוקף האשמות כבדות על ה"מיקאדו הלבן": מאק-ארטור הפר פקודות (בזאת ששלח חיילים אמרי' קאים לגבול סין), גילה חוסר-כשרון צבאי (בהתקפתו על הנהר יאלו, שנסי' היימה בשואת דצמבר).

כל אותו זמן ישבו הסנטורים, משועי' ממים במקצה. הם ידעו: כל זה אינו אלא הקדמה למחזה העיקרי, למעשה ה' שחיטה הגדול. אויבי הממשלה השחיתו את סכיניהם בגלוי, התכוננו להעלות על

גאה-קומה וקרמבס הפיע שרהחון ב' חליפתו האליגנטית, שזיכתה אותו בתואר 'אנתוני אידן האמריקאי' (על שם שר החוץ הבריטי לשעבר, שמוסוליני קרא לו "אותו אידיוט הלבוש להפליא"). יה' עמו באה להקה של מוזיקרים, עמוסים תיקים סודיים וסודיים-ביותר.

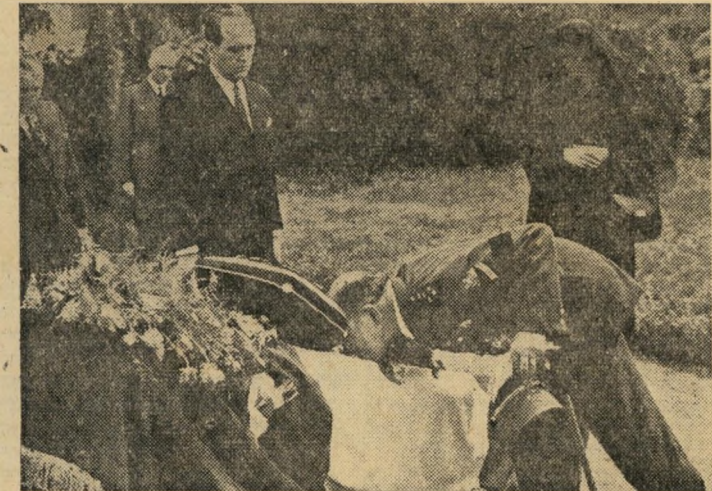
כבר כעבור דקות מעטות נוכח קהל הסקרנים לדעת כי טעה בתכנית המחזה. שרהחון לא התכוון כלל להיות כבש בפולחן של העלאת העולה. הוא נתגלה כזאב, מנומס אך חרישיניים, המוכן לט' רוף, תוך כדי חיוק ובקשת-סליחה, את אותם שבאו לשחטו. כשסיים את הפרק הראשון של עדותו ויצא מן האולם, היה ברור שיצא. האיש שקולל וגוף עיי' בני עמו בשנה האחר' רונה יותר מכל אדם אחר, שנקרא עיי' אויביו בתוארי-החייבה של בוגד, טיפש, מטורף מסוכן, שהופיע בעיני הציבור כאדם שמכר את סין לסטאלין, בגד בציאנג קיי-צ'ק החביב והמסכן, פילס את הדרך לכיבוש העולם לפני שליטי הקרמלין, ריסק לחלוטין את חזית מק' טרגיו.

הבטחה והפקרה.

מה היתה הגנ' תו של אציטון? לפי טענות מתנגדיו, קרה, מה שקרה בסין, כך: ממשלה אמריקאית תמימה מסרה ביאלטה את עמדות-המפתח הסי' ניות לידי צבא הכיבוש הרוסי, תמורת הבטחתם (המיתותרת) של הרוסים להצטרף למלחמה ביאפאן (שנכזעה לבסוף בלי קרב). אחרי המלחמה, כשציאנג עמד על נפשו מול הקומוניסטים, ניסו אותם אמ' ריקאים תמימים לנחם את' עצמם שהקו' מוניסטים אינם קומוניסטים אמתיים, אלא רק מתקני חברה שבאו להבריא את סין. הם שלחו את גיורג' מרשל (שרהבטחון הנוכחי) כדי ליצור פשרה בין הצדדים, שעזרה למעשה לקומוניסטים. בקולו השקט השתחל אציטון לסתור בזה אחר זה את כל דברי מתנגדיו, צייר תמונה שונה לחלוטין של מה שקרה באמת בסין, באחת מהמפכות הגדולות והמסתוריות ביותר בתולדות האנושות. המאבק יתחדש. כשהתישבו אר' בעת הגדולים (בהעדרו של צייאנג, אשר סטאלין לא רצה להיפגש עמו), לא היו כל אשליות ביחס לעתיד העולם. היה ברור שהמאבק בין אמריקה ורוסיה ית' חדש עם גמר המלחמה.

בכל זאת הסכימו האמריקאים למסור לסובייטים מרצון את הרכבת המאנצורית החיונית, את נמל פורט-ארטור. נימור קיהם: הרוסים היו כובשים את השטחים האלה, החיוניים בעיניהם, ממילא. לולא נמסרו להם מרצון, היו כובשים שטחים גדולים עוד יותר.

לא נוצח במלחמה. הוא נפל קרבן לרקבון הנורא שהתפשט במדינתו, כשהשוחד ה' שחיתות פולטים בכל. נסיונות לשכנעו להקים משטר חפשי וטהור יותר, נכשלו. דיביויות שלמות עברו למחנה הקומיר' ניסטי, אחרות מכרו את נשקן, חזרו

הגנרל דה-לאטר מנשק את בני נשיקה אחרונה בבית הקברות במדי הלגיון: גרמנים וסנגלים

מזבח עתים המפלגתי את כבש הקרבן: את אציטון, שרהחון. שחיטה תוך חיך. כשהגיע היום הגדול, הצטופפו העתונאים והצלמים ליד דלת הבנין, לחטוף מבט אחרון של הכבש ההולך לקראת השחיטה. חזרו במקצת אך

הביתה. הגנרלים של צייאנג היו חסרי כל כשרון צבאי, התבצרו בערים, בה כשעה שמצביאי מאו כבשו שטחים עציר' מיב, תפסו עיר אחרי עיר, לכדו כמיות עצומות של נשק אמריקאי שנשלח ל' צייאנג והופעל עתה נגדו.